

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ A Study of the Factors Effecting on Self-Protection Behavior against Drug of Students in Vocational Certificate under the Office of Kalasin Vocational Education Commission

รังสรรค์ เสนาสิ่ง¹ รังสรรค์ สิงห์เลิศ² สิทธิชัย บุษหมั่น³ และ เสาวลักษณ์ โกศลกิตติอัมพร⁴
Rangsun Senasing,¹ Rungsan Singhallert,² Sittichai Bussaman³
and Saowalak Kosolkiti-amporn⁴

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) พฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด และ 2) ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ ประกอบด้วย วิทยาลัยเทคนิคกาฬสินธุ์ วิทยาลัยสารพัดช่างกาฬสินธุ์ วิทยาลัยการอาชีพหนองกุงศรี วิทยาลัยการอาชีพห้วยผึ้ง วิทยาลัยการอาชีพคำม่วง และวิทยาลัยเทคนิคเขาวง จำนวน 5,552 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีของทาร์เยร์ ยามาเน่ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 373 คน ได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มตามระดับชั้น (stratified random sampling) และการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เพื่อคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และสมการความถดถอยพหุคูณเชิงเส้นตรงโดยวิธีขั้นตอนเดียว ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดให้โทษมีภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 2.09 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.91 และปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดให้โทษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งสิ้น 7 ตัวแปร ได้แก่ เพศ ความเชื่อ อารมณ์ด้านสุขภาพ ค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา บุคคลที่นักเรียนพักอาศัยเมื่อมาเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อนและระดับผลการเรียน โดยมีอำนาจการทำนายเท่ากับร้อยละ 19.80 และมีค่าความสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .445

คำสำคัญ : ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด ประกาศนียบัตรวิชาชีพ อาชีวศึกษา

¹ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

² ศษ.ด.(ประชากรศึกษา) อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

⁴ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ABSTRACT

The purpose of this research was to 1) study the self-protection behavior against drug, 2) investigate the factors effecting on the behavior of students in vocational certificate under the Office of Kalasin Vocational Education Commission. The sample subjects were five thousand five hundred and fifty two students of six vocational colleges under the Office of Kalasin Vocational Education Commission. They were from Kalasin Technical College, Kalasin Polytechnic, Nong Kungsri Professional College, Huay Pueng Professional College, Kham Muang Professional College, and Khoawong Technical College. They were selected by Taro Yamane, stratified random sampling and simple random sampling techniques. The data were analyzed by the computer program. The research statistics used were percentage, mean, standard deviation, coefficient and multiple regression analysis.

The results indicated that the average level of the self- protection behavior against drug was quite appropriate. The average value of the behavior was 2.09 and .91 of the standard deviation value. Seven factors significantly affected on the self- protection behavior against drug at the .05 level. They were sex, believes in health and personal expenses, relation between student and parents or spouses, relation among students, and grade average. The value of predicting was 19.80 and the value of multi coefficient was .445.

Keywords : Factors Effecting on Self-Protection Behavior, Vocational Certificate, Vocational Education

บทนำ

ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดเกิดขึ้นมานานแล้วในหลายประเทศทั่วโลก ยาเสพติดก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านสุขภาพ เศรษฐกิจ สังคม อาชญากรรม และปัญหาอื่นๆ อีกมากมาย ปัจจุบันปัญหานี้มีผลกระทบรุนแรงมากและส่งผลกระทบต่อเมืองไปจนถึงอนาคตด้วย การแพร่ระบาดของยาเสพติดของประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันยังเป็นปัญหาที่น่าเป็นห่วง สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (Thailand Development Research Institute : TDRI) ได้ประมาณการจำนวนผู้ติดยาเสพติดของประเทศไทย ณ วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ.2536 ว่ามีผู้ติดยาเสพติดขึ้นต่อรวมทั้งสิ้น 1,267,590 คน และเมื่อจำแนกตามกลุ่มประชากรพบว่า เป็นนักเรียนในสถาบันต่างๆ ทั่วประเทศถึง 71,666 คน ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มากเป็นอันดับสอง รองจากกลุ่มผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีจำนวน 920,204 คน (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2538 : 25) ยาเสพติดเป็นปัญหาที่กำลังคุกคามทรัพยากรบุคคลและนับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น กลุ่มเสี่ยงกลุ่มใหญ่เป็นนักเรียนและเยาวชนนอกโรงเรียน จากการสำรวจสภาพและปัญหาเสพติดในกลุ่มเด็กและเยาวชนของกองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พบว่า

จำนวนของเยาวชนที่ติดยาเสพติดในปี พ.ศ. 2534 เพิ่มขึ้นเป็น 1 คนต่อวัน พ.ศ. 2535 เพิ่มขึ้นเป็น 2 คนต่อวัน และในปี พ.ศ. 2536 เพิ่มขึ้นเป็น 3 คนต่อวัน ส่วนการที่จะหยุดการติดยาเสพติดมีเพียง 1-2 คนต่อปีเท่านั้น ซึ่งไม่สอดคล้องกับจำนวนผู้ติดยาเสพติดที่เพิ่มขึ้นในแต่ละวัน กลุ่มเยาวชนที่ติดยาเสพติดส่วนใหญ่เสพเฮโรอีนและสารระเหย ซึ่งเป็นเยาวชนระดับอาชีวศึกษามากที่สุด รองลงมาได้แก่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีแนวโน้มการใช้สารเสพติดสูงขึ้นในกลุ่มผู้ที่มีอายุน้อยลงด้วย (ประเสริฐ สารีเกิด, 2543 : 2) เนื่องจากปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มนักเรียนมีอัตราค่อนข้างสูงและมีแนวโน้มของอุบัติการณ์เพิ่มสูงขึ้นทุกปี ผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจของประเทศไทยเป็นอันมาก จึงจำเป็นต้องเร่งให้มีการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยศูนย์ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดประจำภาคเหนือ ได้เสนอแนวคิดในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชนว่า ปัญหายาเสพติดนั้นเป็นเสมือนโรคโรคหนึ่ง ดังนั้นในการป้องกันการเกิดโรคร้ายหรือปัญหายาเสพติดนี้ ถึงแม้ว่าจะยังไม่เกิดขึ้นในตัวบุคคลแต่ก็ควรมีการป้องกันปัญหายาเสพติดไว้ก่อน ทั้งนี้เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันให้กับนักเรียนวัยรุ่นก่อนให้เกิดพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดได้

สำหรับการป้องกันการใช้ยาเสพติดโดยเน้นที่วัยรุ่น เป็นหลักในการที่จะขัดหรือลดปัญหาต่างๆทั้งด้านส่วนบุคคล ครอบครัว สังคม ที่มีผลกระทบโดยตรงต่อการนำไปสู่การใช้ยาเสพติด ซึ่งเป็นการแก้ไขปัญหาคือที่ดีที่สุด ดังนั้นการป้องกันย่อมดีกว่าการแก้ไข (ศรุตดา พรหมดี, 2541 : 3) ปัจจัยในการติดยาเสพติดของวัยรุ่นนั้นมีหลายสาเหตุโดยในวัยรุ่นแต่ละคนมีสาเหตุการใช้ยาเสพติดแตกต่างกัน เช่น ประวัติพ่อแม่ใช้ยาเสพติด พ่อแม่มีระดับการศึกษาต่ำ ครอบครัวขาดแคลน มีฐานะยากจน มีเพื่อนติดยา หากวัยรุ่นเลือกคบเพื่อนที่ใช้ยาเสพติดอาจมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้ยาเสพติดชนิดนั้นได้เช่นกัน เพราะในนักเรียนวัยรุ่นนั้นอาจถูกล่อลวงให้เสพยาเสพติดได้ง่าย เนื่องจากมีกำลังทรัพย์ในการซื้อยามากกว่าวัยรุ่นกลุ่มอื่นๆ ในชุมชน (สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2538 : 25)

ดังนั้นการที่บุคคลมีพฤติกรรมป้องกันการภาวะเสี่ยงเป็นการกระทำของบุคคลที่เชื่อว่าตนเองมีสุขภาพดี แต่อยู่ในภาวะเสี่ยงเกินกว่าปกติวิสัยที่จะพัฒนาสภาวะสุขภาพของตนเองได้ และมีการกระทำเพื่อป้องกันหรือเฝ้าระวังตนเองไม่ให้เจ็บป่วยโดยกระทำในขณะที่ยังไม่ปรากฏอาการ (Baric 1969 ; ใน อรทัย รวยอาจิณ, 2539 : 4) พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการลดความเสี่ยงสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน โดยที่บุคคลนั้นต้องมีการตระหนักถึงความเสี่ยงที่มีผลต่อสุขภาพ ทราบถึงวิธีการป้องกันโรคอย่างถูกต้อง ตลอดจนได้รับการกระตุ้นเพื่อให้พยายามปฏิบัติตนในการป้องกันโรค (Bloom, 1971 : 19 - 36)

จังหวัดกาฬสินธุ์เป็นจังหวัดหนึ่งที่ประสบกับปัญหายาเสพติด โดยเฉพาะในกลุ่มของนักเรียนที่กำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งอยู่ในวัยที่อยากรู้อยากลอง ต้องการการยอมรับจากกลุ่มผู้ใหญ่ จากการศึกษาขั้นต้นพบว่านักเรียนระดับอาชีวศึกษาติดยาเสพติดมากที่สุด (ประเสริฐ สาลีเกิด, 2543 : 2) จังหวัดกาฬสินธุ์มีการจัดการเรียนการสอนระดับอาชีวศึกษา 6 แห่ง มีจำนวนนักเรียน 5,552 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2547 : เว็บไซต์) ปัญหาการเสพยาเสพติดในนักเรียนเป็นปัญหาที่ต้องมีการแก้ไขโดยเร่งด่วน เพราะนักเรียนมีการเสพยาเสพติดสูงโดยเฉพาะนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ทั้งนี้เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ซึ่งเป็นปัญหาทางด้านสังคมและสาธารณสุข โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนที่เป็นอนาคตของชาติ จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องรีบดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในสถานศึกษาโดยต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์

สมมติฐานการวิจัย

1. พฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ มีระดับเหมาะสม
2. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดได้ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 45 ที่ระดับความเชื่อมั่น .05

ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษา ดังนี้

1. **ขอบเขตด้านพื้นที่** ผู้ศึกษาได้เลือกพื้นที่ศึกษาคือวิทยาลัยในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 6 แห่ง ซึ่งเป็นวิทยาลัยที่มีนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables)

ได้แก่ 1) ชั้นเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน 2) เพศ 3) อายุ 4) ระดับผลการเรียน 5) จำนวนพี่น้องในครอบครัว 6) ระดับการศึกษาของบิดา 7) ระดับการศึกษาของมารดา 8) อาชีพบิดา 9) อาชีพมารดา 10) รายได้ของครอบครัว 11) สถานภาพสมรสของบิดามารดา 12) ค่าอาหารและค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักเรียน 13) บุคคลที่นักเรียนพักอาศัยเมื่อมาเรียน 14) ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา 15) ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับโรงเรียนและครู 16) ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน 17) ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด 18) ทศนคติเกี่ยวกับยาเสพติด และ 19) ความเชื่ออำนาจด้านสุขภาพ

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables)

ได้แก่ พฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาวิจัย คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ ประกอบด้วย วิทยาลัยเทคนิคกาฬสินธุ์ วิทยาลัยสารพัดช่างกาฬสินธุ์ วิทยาลัยการอาชีพหนองกุงศรี วิทยาลัยการอาชีพห้วยผึ้ง วิทยาลัยการอาชีพคำม่วง และวิทยาลัยเทคนิคเขาวง จำนวน 5,552 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีของทาร์โร ยามาเน่ จำนวน 373 คน ได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มตามระดับชั้นและการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลใกล้ชิด

ตอนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

ตอนที่ 4 ทศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

ตอนที่ 5 แบบวัดความเชื่ออำนาจด้านสุขภาพ

ตอนที่ 6 พฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดให้โทษ

การสร้างเครื่องมือวิจัยและการหาคุณภาพเครื่องมือ
ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี แนวคิด และหลักการจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทศนคติ แหล่งการใช้ข้อมูลและการรับข่าวสาร ตลอดจนสภาพปัญหาสังคมในปัจจุบัน

2. กำหนดเนื้อหา ความคิด และขอบข่ายในการสร้างเครื่องมือให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

3. ปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามและแบบทดสอบ

4. นำแบบสอบถามเสนอต่อคณะผู้เชี่ยวชาญและคณะกรรมการที่ปรึกษา เพื่อตรวจแก้ไขความเหมาะสม ความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โครงสร้าง ส่วนภาษาที่ใช้ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

5. นำแบบสอบถามไปทดลอง (Try out) ใช้กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามเพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัย

6. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (Reliability)

6.1 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR-20) เพื่อหาความยากง่ายรายข้อ โดยนำข้อที่มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.2-0.8 มาเป็นข้อสอบได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.68

6.2 ส่วนแบบวัดซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าหาความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach) ได้แก่ แบบวัดทศนคติได้ค่าความเชื่อมั่น 0.82 ความเชื่ออำนาจด้านสุขภาพ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80 และแบบวัดพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการวิทยาลัยในสังกัดสำนักงาน

คณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่เป็นเป้าหมายในการเก็บข้อมูล ทั้ง 6 แห่ง เข้าไปเก็บข้อมูลจากนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เพื่อคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และสมการความถดถอยพหุคูณเชิงเส้นตรง โดยวิธีขั้นตอนเดียว

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีดังนี้

1. การศึกษาลักษณะทั่วไปของนักเรียน

จากการศึกษาพบว่านักเรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เรียนในระดับ ปวช.1 ร้อยละ 44.77 สาขาที่กำลังศึกษาอยู่ คือ ช่างอุตสาหกรรมมากที่สุด ร้อยละ 61.33 เพศชายมากที่สุด ร้อยละ 59.25 อายุส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 15-17 ปี ร้อยละ 75.34 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 99.73 มีระดับผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.00-2.99 ร้อยละ 80.16 จำนวนพี่น้องในครอบครัวสูงสุด ร้อยละ 49.32 คือ 2 คน ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดาและมารดา คือ ต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 94.44 และ 94.37 อาชีพของบิดาและมารดาส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรร้อยละ 64.61 และ 54.96 ครอบครัวมีรายได้สูงสุดต่อเดือนคือต่ำกว่า 5,000 บาท ร้อยละ 52.28 บิดาและมารดามีสถานภาพสมรสคืออยู่ด้วยกัน ร้อยละ 83.65 นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับค่าอาหารและค่าใช้จ่ายส่วนตัวสูงสุด ร้อยละ 59.25 คือน้อยกว่า 1,000 บาท และสามารถใช้จ่ายประจำวันได้พอดี ร้อยละ 70.80 นักเรียนส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา ร้อยละ 73.73 พฤติกรรมของบิดา มารดาหรือคนในครอบครัวส่วนใหญ่ สูบบุหรี่สูงสุดร้อยละ 47.99 กรณีเมื่อนักศึกษามีปัญหาส่วนใหญ่จะปรึกษากับบิดา มารดา มากที่สุดร้อยละ 56.03 และกิจกรรมส่วนใหญ่ที่นักเรียนทำเมื่อมีเวลาว่างเป็นอันดับแรกคือ การออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา ร้อยละ 90.35

2. พฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดให้โทษ

จากการศึกษาพบว่าระดับพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดให้โทษมีภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม โดยมีปฏิบัติบ่อยครั้งสูงสุดร้อยละ 59.50 มีค่าเฉลี่ย 2.09 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.91

3. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์

จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดให้โทษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งสิ้น 7 ตัวแปร ได้แก่ เพศ ความเชื่ออำนาจด้านสุขภาพ ค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ได้รับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน โรงเรียนและครู และระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่

ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งสิ้น 7 ตัวแปร ได้แก่ เพศ (X_3) ความเชื่ออำนาจด้านสุขภาพ (X_{25}) ค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักเรียน (X_{14}) ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา (X_{20}) ระดับผลการเรียน (X_6) บุคคลที่นักเรียนพักอาศัยเมื่อมาเรียน (X_{16}) และความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{22}) เขียนสมการทำนาย ได้ดังนี้

$$Y = .316 + .249 X_3 + .314 X_{25} + 8.933 E - 02 X_{14} + .302 X_{20} + 9.698 E - 2 X_{16} + .124 X_{22} - .108 X_6$$

โดยมีอำนาจการทำนายเท่ากับร้อยละ 19.80 และมีค่าความสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .445

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีประเด็นสำคัญนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. ด้านพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดให้โทษ

จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดให้โทษในภาพรวมอยู่ในระดับที่ค่อนข้างเหมาะสม โดยมีค่าเฉลี่ย 2.09 และเมื่อพิจารณา

พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของนักเรียนรายข้อ จะพบว่านักเรียนตอบคำถามว่าปฏิบัติทุกครั้งในคำถามข้อ 2, 5, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17 และ 18 โดยคำถามข้อ 7 พฤติกรรมป้องกันตนเองให้ห่างไกลจากยาเสพติดโดยไม่ต้องลองใช้มีค่าเฉลี่ยสูงสุดร้อยละ 49.30 และนักเรียนตอบคำถามว่าปฏิบัติบ่อยครั้งในคำถามข้อ 1, 3, 4, 6, 7, 8 และ 13 โดยคำถามข้อ 1 พฤติกรรมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์หรืองานอดิเรกอื่นมีค่าเฉลี่ยสูงสุดร้อยละ 48.00

ดังนั้นจากผลการวิจัยควรใช้แนวทางป้องกันการติดยาเสพติด ดังนี้

1.1 การป้องกันตัวเอง

1.1.1 ระมัดระวังในการใช้ยา หากมีความจำเป็นต้องใช้ยาควรปรึกษาแพทย์หรือเภสัชกร เพราะยาบางชนิดหากนำเข้ามาใช้ผิดๆ หรือติดต่อกันเป็นเวลานานอาจทำให้ติดยาได้

1.1.2 ไม่ควรทดลองใช้ยาเสพติดทุกชนิด

1.1.3 หากมีปัญหาและไม่สามารถแก้ไขด้วยตนเองได้ควรปรึกษาบิดามารดา ญาติผู้ใหญ่ และครูอาจารย์

1.1.4 การใช้เวลาว่างทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชน เช่น ฝึกอาชีพเพื่อเพิ่มพูนรายได้ อ่านหนังสือ หรือเล่นกีฬา เล่นดนตรี เป็นต้น

1.1.5 เลือกคบเพื่อนที่ดี ที่ไม่ชักชวนไปสู้อาบายมุขหรือสิ่งเสพติดต่างๆ

1.2 การป้องกันที่ครอบครัว

1.2.1 สร้างความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจในครอบครัว และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

1.2.2 รู้จักปรับตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ยอมรับสภาพที่แท้จริงของตนและครอบครัว เช่น พ่อแม่ ผู้ปกครองควรให้ความสนใจและเอาใจใส่บุตรหลาน โดยให้ความใกล้ชิดและช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น อบรมเลี้ยงดูให้เป็นคนดี

1.2.3 ทำตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ลูก โดยไม่ประพฤติในทางเสื่อมเสีย เช่น ดื่มสุรา หรือเสพยาเสพติด เป็นต้น

1.3 การป้องกันจากชุมชน

1.3.1 แสวงหาความรู้เกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดจากบุคคล ชุมชน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและเผยแพร่ความรู้นี้ให้กับคนในชุมชน

1.3.2 ให้ความร่วมมือในการป้องกันยาเสพติด โดยมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นๆ เช่น การเล่นกีฬา การฝึกอาชีพ การดูแลความปลอดภัยในชุมชน เป็นต้น

1.3.3 การให้ความช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติดให้เข้ารับการรักษา ยอมรับ และเอาใจใส่ผู้ที่สามารถเลิกยาเสพติดเข้าสู่ชุมชนเพื่อป้องกันการติดยาซ้ำ

1.3.4 ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ในการแก้ไขปัญหาเสพติดในชุมชนโดยแจ้งแหล่งผลิต หรือแหล่งค้า (สำนักพัฒนาการป้องกันและแก้ไขปัญหาการใช้ยาเสพติด, 2543 : 26-27)

2. ด้านความสัมพันธ์และปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดให้โทษ

2.1 ตัวแปรอิสระ ที่มีความสัมพันธ์ และมีผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทิศทางที่เป็นบวก ได้แก่

2.1.1 เพศ (X_3) เท่ากับ 0.242

2.1.2 ความเชื่ออำนาจด้านสุขภาพ (X_{25}) เท่ากับ 0.204

2.1.3 ค่าอาหารและใช้จ่ายส่วนตัวที่ได้รับ (X_{14}) เท่ากับ 0.204

2.1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา (X_{20}) เท่ากับ 0.173

2.1.5 ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{22}) เท่ากับ 0.139

2.2 ตัวแปรอิสระ ที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามแต่ไม่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดคือระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา (X_1) และความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนโรงเรียน และครู (X_{21})

2.3 ตัวแปรอิสระ ที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดแต่ไม่มีความสัมพันธ์กันคือ ระดับ

ผลการเรียน (X_0) และบุคคลที่นักเรียนมาพักอาศัยเมื่อมาเรียน (X_{16})

ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัย “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย” สำนักพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพและนันทนาการ กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2538 : บทคัดย่อ) ดังนี้

1. ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม ล้วนแล้วแต่มีผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยทั้ง 4 ภาค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เมื่อลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติดพบว่า

2.1 ปัจจัยนำที่มีผลต่อการทำนายพฤติกรรมป้องกันการติดยาเสพติดได้ดีที่สุดเป็นอันดับแรก คือ ทักษะการรองลงมา คือ การรับรู้ภาวะสุขภาพ ลำดับที่สาม คือ ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด อันดับสี่ คือ เพศ ซึ่งเพศหญิงจะมีความรู้ทัศนคติ การรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติด และมีพฤติกรรมการป้องกันการติดยาเสพติดถูกต้องและสูงกว่าเพศชายลำดับที่ห้าคือ อายุ โดยนักเรียนกลุ่มที่มีอายุ 16-17 ปี จะมีพฤติกรรมป้องกันการติดยาเสพติดสูงกว่าทุกกลุ่ม

2.2 ปัจจัยเอื้อที่มีผลต่อการทำนายพฤติกรรมป้องกันการติดยาเสพติดได้ดีที่สุดเป็นอันดับแรก คือ รายได้ โดยนักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ารายวันมากและนักเรียนสามารถหารายได้พิเศษด้วยตนเองได้มีการใช้จ่ายเงินไปในทางที่ผิด เช่นบางครั้งนำเงินไปซื้อบุหรี่ เหล้า ยาบ้า มาลองเสพ แต่ก็ถือว่าเป็นส่วนน้อย เพราะส่วนใหญ่มักจะปฏิเสธยาเสพติดทุกชนิดเพราะกลัวและเห็นว่าเป็นอันตรายต่อสุขภาพและผิดกฎหมาย ลำดับที่สอง คือ ประวัติการมีโรคประจำตัว ลำดับที่สาม คือการมีและเข้าถึงสถานบริการและสถานที่ต่างๆ

2.3 ปัจจัยเสริมที่มีผลต่อการทำนายพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติดได้ดีที่สุดเป็นอันดับแรก คือ การมีครอบครัวที่อบอุ่น บิดามารดาอยู่ด้วยกันและมีความรักความเอื้ออาทรต่อกัน การได้รับคำแนะนำที่ถูกต้องเหมาะสมในระดับสูง อันดับที่สอง คือ เพื่อน เพื่อนเป็นสิ่งที่

มีค่าที่สุดสำหรับวัยรุ่นและวัยรุ่นจะรักเพื่อนมาก ดังนั้นหากบิดามารดา และครูแนะนำให้วัยรุ่นรู้จักคบเพื่อนที่ดีก็เท่ากับเป็นการป้องกันไม่ให้วัยรุ่นหันเหไปนิยมหรือติดสิ่งเสพติดได้ ลำดับที่สาม คือข่าวสารจากสื่อต่างๆ ล้วนแต่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการติดยาเสพติดทั้งสิ้น ดังนั้น สื่อที่เป็นดาบสองคม เช่น มีการสาธิตวิธีเสพยาเสพติด ภาพโฆษณาที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น ผู้เกี่ยวข้องควรจะหาทางตัดและคัดเลือกสื่อที่มีคุณภาพมาเผยแพร่แทน และควรมีการรณรงค์ทุกรูปแบบทั้งในภาครัฐบาลและภาคเอกชนโดยจัดการรณรงค์อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ลำดับที่สี่คือ ครูครูมีบทบาทที่สำคัญในการปลูกฝังทัศนคติ ความรู้ที่ถูกต้องแก่วัยรุ่น และควรทำตนเป็นพี่เลี้ยงที่ดี คอยประคับประคองให้นักเรียนเดินตรงทางก็จะช่วยป้องกันปัญหาเสพติดได้อีกทางหนึ่ง นอกจากนั้นสิ่งที่ควรเน้นให้มาก คือ การปลูกฝังทักษะการปฏิเสธที่จะไม่รับสิ่งเสพติดทั้งหลาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาวินี อยู่ประเสริฐ (2540 : บทคัดย่อ) เรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร.”

1. ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับการใช้สารเสพติดของนักเรียน พบว่าเพศ อายุ ชั้นการศึกษา การพักอาศัย สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนสถานภาพของบิดา มารดา สภาพสมรสของบิดา มารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียน สำหรับปัจจัยที่นำมาหาความสัมพันธ์พบว่า ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ความเชื่อเรื่องการใช้สารเสพติด ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว การใช้สารเสพติดของบุคคลในครอบครัว ภาวะวิกฤตที่นักเรียนประสบการใช้เวลาที่ไม่มีประโยชน์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้สารเสพติดของเพื่อน มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการใช้สารเสพติดของนักเรียน พบว่าการใช้ยาเสพติดของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการใช้สารเสพติดของนักเรียนวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ

0.5100 และมีตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกอีก 3 ตัวแปร ได้แก่ การใช้สารเสพติดของบุคคลในครอบครัว ภาวะวิกฤติในชีวิต รายได้ต่อวันของนักเรียน ซึ่งมีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.2883, 0.1810 และ 0.1404 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบแผนความเชื่อด้านการใช้สารเสพติด ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีความสัมพันธ์ในเชิงลบ เท่ากับ -0.2421, -0.1497 และ -0.1471 สอดคล้องกับงานวิจัยของปริญญา จิรกุลพัฒนา (2536:253-261) ที่ได้ศึกษาการให้คุณค่าต่อสุขภาพ ความเชื่ออำนาจด้านสุข 2536ภาพและพฤติกรรมเสี่ยงด้านสุขภาพของวัยรุ่น ผลการวิจัยพบว่า จำนวนปีที่ศึกษา ความเชื่ออำนาจด้านสุขภาพเพศชายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางด้านสุขภาพเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านสุขภาพมากกว่าเพศหญิง และปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ เพศ จำนวนปีที่ศึกษา ความเชื่ออำนาจผู้อื่น และความเชื่ออำนาจโชคชะตา ตัวแปรทั้งหมดสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเสี่ยงด้านสุขภาพได้ร้อยละ 14.94 โดยเพศเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของน้ออน พิณประดิษฐ์ และคณะ (2541 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมกับพฤติกรรมติดสารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาและนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายพฤติกรรมติดสารเสพติดของนักเรียนได้ คือความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและเพื่อน ทักษะการติดต่อโรงเรียนและครู สุขภาพจิตของนักเรียน การเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ทักษะการติดต่อสารเสพติด การเลี้ยงดูแบบรัก ผลการเรียนของนักเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนเองของนักเรียน ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดและระดับการศึกษาของบิดา ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (R) ที่ค่าเป็นบวก (+) อธิบายความหมายของข้อมูลได้ว่าข้อมูลมีการเปลี่ยนแปลงตามกัน หากตัวแปรตัวหนึ่งค่าสูงขึ้น ค่าอีกตัวจะมีค่าที่สูงขึ้นตามไปด้วย ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ค่าเป็นลบ (-) อธิบายความหมายของข้อมูลได้ว่าข้อมูลสองชุดมีการเปลี่ยนแปลงในทางตรงกันข้ามกัน กล่าวคือ หากค่าตัวแปรตัวใดตัวหนึ่งสูง ค่าของตัวแปรอีกตัวจะต่ำลง หรือหากค่าตัวแปรตัวหนึ่งต่ำ ค่าของตัวแปรอีกตัวหนึ่งจะสูงขึ้น

หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าใกล้ 1 มาก แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันสูงมาก

ดังนั้น หากจะส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการหลีกเลี่ยงยาเสพติดของนักเรียนให้มีความเหมาะสมมากที่สุด ควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนมีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพให้มากขึ้น ทั้งด้านสุขภาพกาย หรือสุขภาพจิต สุขภาพกาย เช่น การจัดแข่งขันกีฬา กิจกรรมเข้าจังหวะ ด้านสุขภาพจิต เช่น การจัดแข่งขันประกวดวงดนตรี การแข่งขันร้องเพลง ฯลฯ โดยภาครัฐและภาคเอกชนควรมีส่วนในการส่งเสริมกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ หรือแม้แต่ในเรื่องของที่พักอาศัยของนักเรียนในระหว่างที่กำลังศึกษาอยู่ กรณีไม่ได้อยู่กับบิดามารดา ภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องจริงจังเอาใจใส่ในเรื่องความปลอดภัยของที่พัก เป็นที่พักที่ถูกกฎหมายมีสภาพแวดล้อมที่ดีแยกสัดส่วนระหว่างที่พักเพศหญิงและเพศชาย หรือแม้ในเรื่องของทัศนคติ โดยทั่วไปความรู้สึกของเยาวชนนั้น จะส่งผลมาจากประสบการณ์ที่ผ่านมาในชีวิต หากนักเรียนมีทัศนคติที่ต้องนึกถึงคือมีทัศนคติในเรื่องยาเสพติดในเชิงลบ สามารถมองเห็นโทษภัยของยาเสพติดอันอาจส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่ดี การไม่ลอง การที่จะทำให้เด็กและเยาวชนเกิดทัศนคติที่ต้องควรชี้ให้เห็นส่วนใหญ่เกิดความกลัว รังเกียจ ถึงความรุนแรงจากฤทธิ์ยาเสพติด เกิดความกลัว และกังวลใจหากมีคนในครอบครัวติดยาเสพติด การเสียชีวิตจากการเสพยาส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ การติดยาเสพติดทำให้เสียสุขภาพ ทำให้เสียอนาคต ถูกคนรอบข้างมองในแง่ไม่ดี

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนส่วนใหญ่เรียนอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.1) (ร้อยละ 44.77) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.2) (ร้อยละ 29.5) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.3) (ร้อยละ 25.73)
2. พฤติกรรมหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติดเท่ากับ 2.09 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .91 ดังนั้นนักเรียนในสังกัดวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการการอาชีวศึกษา, สำนักงาน. (2547). **สถิตินักเรียนฉบับสมบูรณ์**, สืบค้นเมื่อ 5 มิถุนายน 2550. จาก <http://www.vec.go.th>.
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สำนักงาน. (2538). **แนวคิดและทิศทางการแก้ปัญหายาเสพติดในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2540 - 2544)**. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- _____. (2543). **รายงานข้อมูลผู้เข้ารับการบำบัดรักษาเสพติด ปี 2542**. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- นีออน พิณประดิษฐ์ และคณะ. (2541). **ปัจจัยทางจิตสังคมกับพฤติกรรมการติดสารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาและนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ : รายงานการวิจัยเรื่อง**. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- ภาวิณี อยู่ประเสริฐ. (2540). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ประเสริฐ สาลีเกิด. (2543). **การศึกษาการดำเนินการตามนโยบายการป้องกันและแก้ปัญหาคากระบาดของยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ**. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ปริญดา จิรกุลพัฒนา. (2536). **การให้คุณค่าต่อสุขภาพความเชื่ออำนาจด้านสุขภาพและพฤติกรรมเสี่ยงด้านสุขภาพของวัยรุ่น**. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ศรุตดา พรหมดี. (2541). **ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า ความเชื่ออำนาจด้านสุขภาพกับพฤติกรรมลดความเสี่ยงต่อการใช้ยาบ้าในนักเรียนมัธยมศึกษาปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา**. วิทยานิพนธ์ พย.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ศิษษาธิการ, กระทรวง. (2538). **ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักงานพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพและนันทนาการ.
- อรทัย รวยอาจิน. (2539). "พฤติกรรมสุขภาพ : การวิจัยที่ไร้ทิศทางของระบบสาธารณสุขไทย," **สังคมศาสตร์การแพทย์**. 11(2) ; 18-24.
- Bloom, Benjamin S.J., Thomas Hastings, and George, F. Madaus. (1971). **Hand Book on Formative And Summative Evaluation of Student Learning**. New York : McGraw - Hill.x